

[Aksel Larsen.]

roedyrkerne daarligere, end de kan være tjent med.

Men lad os faa alle Tingene undersøgt nærmere, lad os faa Sagen belyst saa godt, det lader sig gøre, her i Tinget, og lad os saa faa Sagen grundigt behandlet i et Udvalg, for det trænger den til. Det bliver nødvendigt, at vi i dette Udvalg faar Oplysning om alle Forhold, der skal spille ind for en Bedømmelse af, hvor stort Areal der skal tilsaaes med Sukkerroer, paa hvilke Vilkaar det skal ske, hvor høj Roeprisen skal være, hvilken Arbejdsløn der skal fastsættes, hvad Sukkeret skal sælges for til Forbrugerne, hvad Sukkeraktionærerne skal have, og hvor meget der skal blive til Detailhandlerne, som fordeler Sukkeret. Vi mangler i den Henseende Oplysninger, og det maa vi have. Naar vi har faaet Oplysningerne, er vi i Stand til at forme Loven, saa den bliver bedst mulig, men før vi har faaet dem, er det naturligvis ogsaa ugørligt for vort Parti at tage nærmere Stilling til Lovforslaget og Ordningen.

A. M. Hansen: Det er rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at det er ikke overdreven mange Oplysninger, der har fulgt Forelæggelsen af dette Lovforslag. Jeg er imidlertid gaaet ud fra, at det er de Regler, som er karakteriseret i Loven af 1943, og som har været fulgt siden, ogsaa i den rigsdagsløse Periode, man skal følge i dette Lovforslag, og idet jeg gaar ud fra dette, vil jeg sige, at jeg paa mit Partis Vegne i det store og hele kan tiltræde det foreliggende Lovforslag.

Det er let at indse, at det i disse Tider er af enorm Vigtighed at holde vort Lands Sukkerproduktion i fuldt Sving. Det sikrer ikke alene et særdeles livsvigtigt Led i Befolkningens Ernæring, men Sukkeret er en af vore betydeligste Eksportartikler, navnlig til de andre nordiske Lande. Vi kan altsaa hjælpe disse Lande til en Vare, de har haardt Brug for, og derved skaffe os selv uundværlige Varer.

Det er derfor beklageligt, at det i de senere Aar har knebet med at holde Arealet oppe paa tidligere Aars Højde. I 1941 dyrkedes der saaledes ca. 48 500 ha eller henimod 80 000 Tdr. Land, medens der i Fjor kun dyrkedes ca. 70 000 Tdr. Land. Grunden til denne Nedgang maa vel søges i forskellige Forhold. Særlig har det voldt Vanskeligheder at skaffe den tilstrækkelige Arbejdskraft til de store og mellemstore Landbrug. Desuden har vel de høje Kornpriser ogsaa spillet ind, i Særdeleshed da

Kornafgrøderne ikke kræver tilnærmelsesvis saa stor en Arbejdskraft som Sukkerroefgrøderne. Det har ogsaa været forbundet med Besvær at faa transporteret Roerne til Fabrikkerne, da man har manglet Gummi til Lastbilerne. Der kunde nævnes mange andre Ting, som har voldt stort Besvær, og det ærede Medlem Hr. Victor Larsen gav jo en meget dyster Skildring af Arbejdet i Roemarkerne. Det kan heller ikke nægtes, at der er stort Besvær og haardt Slid forbundet med Dyrkning af Sukkerroer.

Naar det ærede Medlem Hr. Victor Larsen udtalte den Formening, at Sukkerroearialet vil blive endnu mindre igen i Aar, saa tvivler jeg lidt derom. Man behøver blot at tænke paa de Priser, der nu er fremme for Sukkerroer, og tænke paa den Garanti, der er givet Sukkerroedyrkerne for et Minimumsudbytte. Jeg kan saaledes nævne, at Sukkerroedyrkerne i 1944 var garanteret et Mindsteudbytte af 170 hkg pr. Tønde Land, og at sidste Aar, altsaa 1945, var Garantitallet endog forhøjet med 5 hkg pr. Tønde Land. Jeg vil nok spørge, hvilken anden Kultur der giver Landbrugerne en saadan Garanti end netop Dyrkingen af Sukkerroer. Hertil kommer Tantième og Fragttilskud. Jeg tror derfor, man kan sige, at Landmanden i disse usikre Tider vil finde, at noget af det sikreste, han kan give sig i Lag med at dyrke, er Sukkerroer.

Alligevel er det Areal, der dyrkes med Sukkerroer, for lille. 70 000 Tdr. Land, som Arealet var i Fjor, er ikke nok, hvis man skal faa tilstrækkeligt med Sukker saavel til Hjemmeforbruget som til Eksporten. Jeg mener derfor, det vilde være klogt og til alle Sider gavnligt, om man indførte det Præmieringssystem, som har været drøftet i Roedyrkerforeningerne, hvorefter Roeprisen skulde kunne stige med 10 Øre pr. Dobbeltcentner for hver Gang, det samlede Areal yderligere stiger med 5 000 Tdr. Land. Nu vil jeg godt indrømme, at det kommer an paa, hvor man begynder med denne Stigning. Jeg har set, at man er begyndt med et Areal paa 60 000 Tdr. Land, og derover skulde der lægges 10 Øre paa for hver 5 000 Tdr. Land, Arealet steg. Jeg tror ikke, man skal begynde saa langt nede; men hvis man ved et saadant Incitament kunde faa sat Arealet op, tror jeg, at de 10 Øre var meget vel anvendt. I hvert Fald synes jeg, at Tanken fortjener en velvillig Overvejelse, thi givet er det, at med et dyrket Areal paa 80 000—90 000 Tdr. Land, som vi var oppe paa i 1941, vilde